

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 2.

11te januar 1891.

17de aarg.

Moder græder.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstrib. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

For at opmuntre til forstribbetaling, vil agenterne erholde 1 indbunden aargang af 1890 for hver \$5.00, som er betalt i forstrib inden 1ste marts 1891.

Aargangen 1890 udgjør en meget pæn bog paa 416 sider, hvoraf 156 med billeder. Den sælges for 65 cents portofrit.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stebernes betilgenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

52.

Til hvem blev engelen Gabriel sendt, efterat han havde aabenbaret sig for Satarias? Hvorlænge var dette efter sendelsen til Satarias? Hvor boede Maria dengang? Hvor ligger Nazaret? Var Maria gift eller ugift, da engelen aabenbarede sig hende? Fra hvilket hus (slegt) stammede jomfru Maria? Hvad var David for en mand? Hvorlænge var det, siden han levede? (Se side 81.) Af hvad slegt siger vi, at den er, som nedstammer fra en konge? Da jomfru Maria nedstammede fra kong David, af hvad slegt var hun altsaa? Med hvem var hun trolovet? Fra hvem nedstammede ogsaa han? Hvorledes hilfer engelen Maria? Hvorledes var Maria tilmode ved denne hilsen? Var Maria vis eller uvis om, hvad denne hilsen skulde betyde? Hvad kaldte engelen hende? Hvorledes forklarer engelen disse ord: „Du b e n a a d e?“ Svori bestod da den store naade, som Gud viste Maria? Hvad skulde den søn hede, som hun skulde føde? Hvad betyder navnet Jesus? Stjante Maria, hvorledes hun, som ikke var gift, skulde føde en søn, eller var dette usforstaaeligt for hende? Hvad svar giver engelen hende paa hendes spørgsmaal disangaaende? Hvem skulde komme over Maria? Og hvormed skulde hun overstynges? Af hvem skulde altsaa Maria have denne søn? I hvilken artikel i din katekismus betjender du dette? Hvorledes lyder ordene der? Skulde denne Marias søn være syndig eller hellig? Hvoraf kommer det, at han er hellig, medens alle andre menneſter er syndige? Hvad skulde denne Marias søn kaldes? Hvorfor? Lovilede Maria om herrens ord, ligesom Satarias, eller troede hun det, som blev hende sagt? Hvad svarede Maria engelen, da han havde forklaret hende, hvad hun selv ikke kunde fatte?

En julefortælling.

(Slutning.)

Samme dag, som den lille pige var flngtet, vilde man paa en herregaard en mils vei fra byen Nau-gard blot have fundet glade og fornøjede ansigter. Man havde spist middag, og husets mor var netop med et hemmelighedsfuldt smil forsvunden inde i den stue, hvor julegaverne var gjemte. En stund efter var hendes mand fulgt efter hende derind. Han kastede først et fornøjet blik paa alle de forskjellige ting, som laa omkring derinde og var bestemte som presenter til børnene. Derpaa sagde han alvorlig: „Jeg vil bede dig alvorlig om en ting, kjære Anna, og det er, at du ikke i al hemmelighed pakker sammen nogen kasse, som du uden lov sender afsted.“

„Heller ikke dennegang?“ spurgte hans kone vemodig og forsatte derpaa i en bøn-faldende tone: „Hun skal dog nu være saa fng og forladt.“

„Ja, hvorfor har hun ikke hørt paa mit broderlige raad“, var svaret, „jeg aadarede hende paa forhaand, at den vilde, letfindige sømand vilde komme til at styrte hende i ulytte.“

„Og dog skal de have levet saa lykkelig med hinanden“, svarede husfruen; „efter hvad jeg har hørt, var han dog en brav kaptajn, og det er hverken hans eller hendes skyld, at han gif under med sit skib og blev be-graven i hølgerne.“

„Lad os ikke idag strides herom“, svarede manden, „under enhver omstændighed bliver det, som jeg har sagt.“

Uden at lade sin kone komme til orde igjen vendte han sig hermed om og forlod stuen.

Hvilket alvorligt og mørkt udtryk var der ikke i godsherrrens ansigt, idet han gif ud. Da kom imidlertid hans tre sønner springende ham imøde. Den ældste af dem,

Paul, førte ordet for dem alle og sagde: „Det skulde være saa gruelig morsomt at reise ud i skoven og finde et juletræ, som vi kunde pynte ud for de fattige børn i landsbyen. Kan vi ikke saa lov til det?“

„Jo“, sagde faderen, „slæden staar jo forspændt for døren, da jeg skal ud en tur. J kan gjerne saa lov til at være med, og jeg skal selv hjælpe eder til at finde et pent træ, som J kan saa.“

Jublende sprang børnene afsted for at gjøre sig istand til den lovede slædetur. Saa minutter efter sad de ved siden af sin far i slæden, og nu gik det lystig henad veien. Da de kom til en liden granstov, steg de af og lod tjenestegutten vente med hestene, medens de selv gik ind i skoven.

Den lille Sigfrid sprang foran, medens Paul og Martin, som allerede var mere gamle og forstandige, gik sammen med faderen og pratete. Da kom pludselig den lille tilbage og raabte, idet hans øine lyste af glæde og hans kinder glødede:

„Papa, kom. Der borte er der et juletræ med en liden engel under!“

Faderen smilte over hans ord, men fulgte dog med sine to andre gutter efter den yngste, som viste vei.

De naaede frem til stedet. Her laa den lille Lise, som vi før har lært at kjende, under et grantræ. Det lille barn saa med sit smukke, fine ansigt, omgivet af de lyse lokker, virkelig ud som en sovende engel.

Forfækket udbrød godsherren: „Men hvorledes er barnet kommet hid! Stakkelt, hun er vel allerede froszen ihjel.“

Han løftede den lille op og lagde hendes hoved mod sit bryst. Derpaa skyndte han sig sammen med sine gutter alt, hvad han kunde, hen til slæden, for saa snart som muligt at komme hjem. Underveis kyskede han det stivfrosne barn og trykkede det kjærlig ind til sig, idet han sagde til sine forbausede børn:

„Tænt, hvor forfækkede de stakkels for-

ældre er over saaledes ved juletider at have mistet sit barn. Jeg kan ikke begribe, hvorledes det er kommet herud i skoven. Hun maa være gaaet vild og løbet saa længe omkring, indtil hun er bleven saa træt, at hun har lagt sig ned og er sovnet. Hun er aldeles stiv. Være hun ikke er froszen ihjel!“

Endelig var slæden hjemme. Gutterne styrte straks ind og fortalte forpustne moderen, hvad der var hændt dem. Fruen skyndte sig straks ud for at møde sin mand, som kom bærende barnet ind paa sine arme.

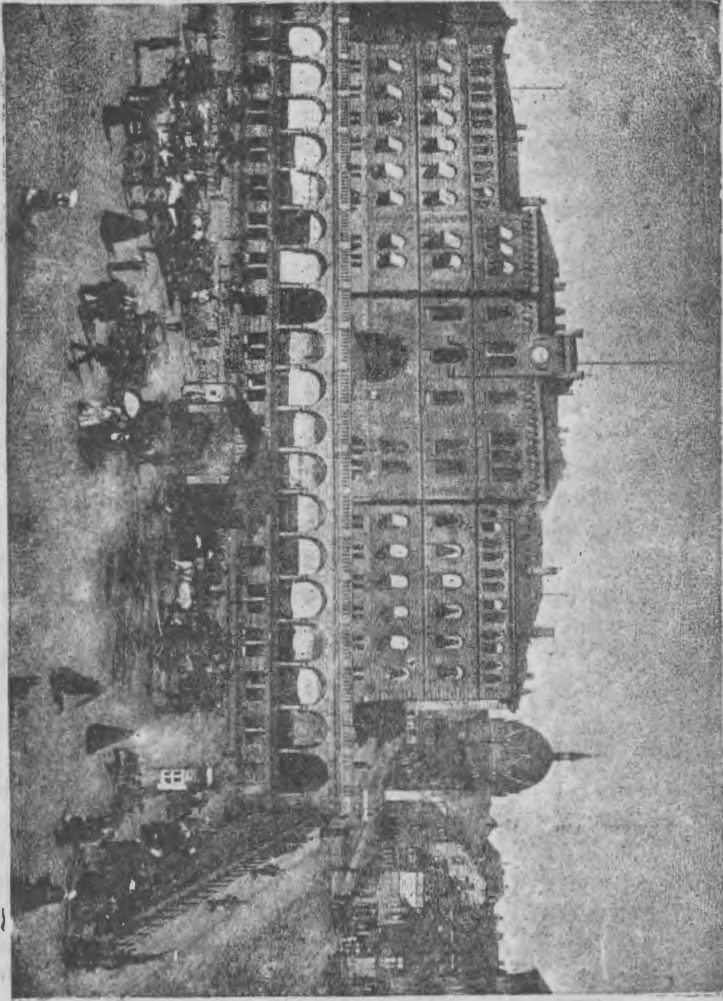
„Se her, hvad jeg bringer dig, kjære Anna“, sagde han rent bebæget; „det stakkels barn!“

Han lagde den lille i sin hustrus arme, og denne gjorde alt, hvad hun kunde, for at bringe liv i det forfrosne barn. Og hendes anstrengelser skulde ikke blive forgjæves. Efter en tids forløb slog lille Lise op sine øine, saa sig forundret omkring og lagde derpaa tillidsfuldt sit hoved op mod brystet til den fremmede kone, som var saa venlig mod hende.

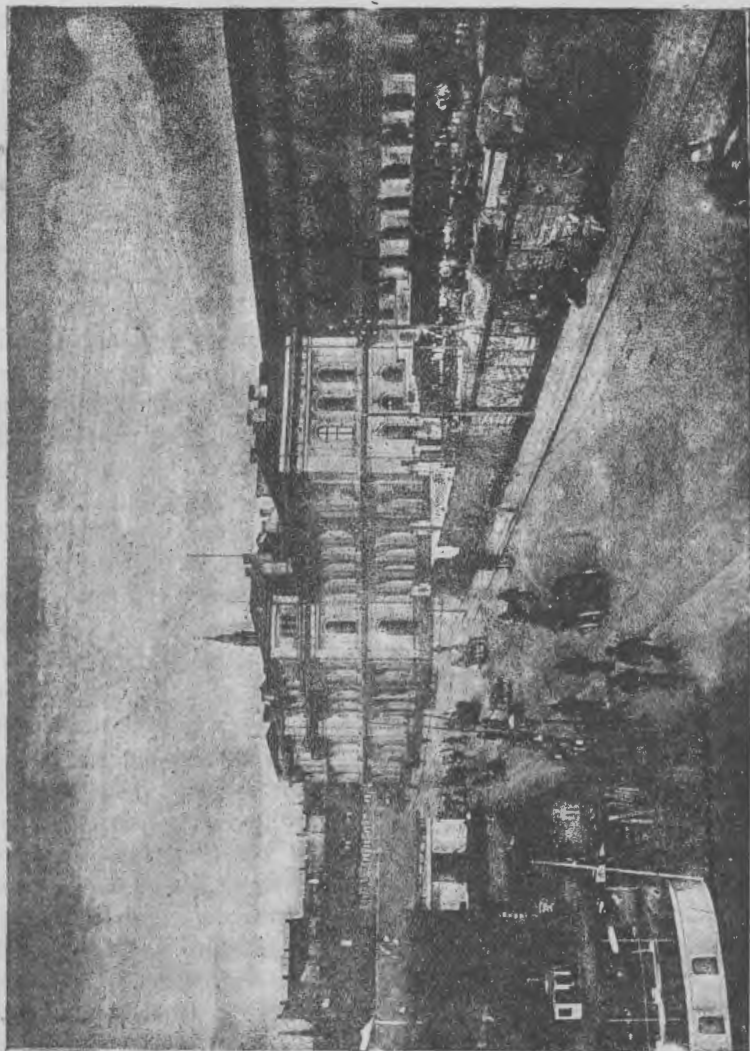
„Hun lever! Hun lever!“ jublede gutterne og stormede hele huset rundt for at fortælle den glædelige tidende.

Men godsherren gik hen til sengen, hvor barnet nu laa og sov, og blev takkefuld staaende og betragte den lille pige. Derpaa sagde han til sin kone: „Jeg kan ikke sige, hvilket forunderligt indtryk synet af dette barn har gjort paa mig. Men nu maa jeg straks kjøre ind til Naugard og sørge for, at den lilles forældre faar vide om, at deres barn er fundet og reddet; de søger visse angstfulde efter hende, tænker jeg.“

Med disse ord omfavnede han sin kone, gik ud i slæden og kjørte straks afsted til byen, hvor han stansede udenfor landraadens hus. Da han havde faaet landraaden i tale og berettet ham grunden, hvorfor han kom, tog embedsmanden frem en brevtafte af en kuffe i sit skrivebord og sagde:

Parti fra Bytorvet med raadhuset i Kristiania.

Parti fra byggerne med hovedjernbanens stationsbygning i Kristiania.

„Den lille er et forældreløst barn; men læs de papirer, som De vil finde i denne brevbæste, og sig saa, hvad De mener.“

For ikke at forstyrre sin ven satte landraaden sig ned og gav sig til at skrive. Imidlertid begyndte godsherren at læse det ene papir efter det andet. Bladene skjælv i hans haand, og taarer strømmede uafbrudt ned fra hans øine.

Endelig udbrød han: „Hvorledes er denne brevbæste og disse papirer komne i Deres besiddelse?“

Landmanden svarede: „Zgaar tog en fattig kone med sit barn ind i gæstgiverhuset i Plantikow, og konen døde i løbet af natten. Gæstgiveren har gjort anmeldelse til mig om sagen og afleverede da samtidig denne brevbæste.“

„Min søster, min stakkels, ulykkelige søster! Hvem skulde tænkt, at du nogengang hjælpeløs og forladt skulde komme til at dø i et landsbyvertshus! Min stakkels, ulykkelige søster!“

„Hun var paa veien til Dem“, sagde landraaden, „hun fortalte folkene paa vertshuset, at hun vilde reise til Dem og bede om deres hjælp og kærlighed.“

„Åh, gid hun dog var naaet frem!“ udbrød broderen. „Hvor gjerne vilde jeg ikke have taget imod hende og vist hende al mulig kærlighed. Jeg har aldrig for alvor været vred paa hende, men blot været ærgerlig over, at hun siden mandens død har vægret sig for at modtage nogen understøttelse af mig. Men det var sagtens ikke paa en pen og kærlig maade, jeg hød hende den. Gud tilgibe mig i naade min skyld! Min stakkels, ulykkelige søster!“

Hvorledes det siden gik, vil enhver kunne gætte. Godsherren kjørte straks til gæstgiverhuset i Plantikow. Her maatte den venlige vertinde nøiagtig fortælle ham alt og berette i alle enkeltheder om den stakkels syge kones sidste øieblikke. Derpaa havde han længe knælet og grædt ved søsterens

dødsleie. Han betalte vertskfolkene langt mere, end de havde at fordrø, og takkede dem hjertelig for al kærlighed og pleie, som de havde vist den afdøde. Derpaa traf han de nødvendige forspøininger i anledning af begravelsen, som skulde finde sted fra hans gaard lige over jul, og vendte saa om aftenen hjem igjen.

Hvor forbausset blev ikke hans hustru ved alt, hvad han havde at fortælle! Hvorledes trykkede hun ikke den lille pige, som nu glad og sorgløs legede med hendes børn, til sit bryst og lovede baade Gud og sig selv i al stikkhed, at det lille forældreløse barn hos hende skulde komme til at nyde en moders kærlighed og omsorg.

Om aftenen blev som sedvanlig juletræet hængt for ikke at forspilde børnenes glæde, om end et stille vemod havde bemægtiget sig forældrene. Hvor straalende ikke juletræet, idet lille Lise blev løftet høit i veiret af onkel Henrik og forestillet for hele huset som hans søsterbarn, som Gud havde sendt ham som julegave.

Børnene var alle meget glade over den nye søster, og husets folk betragtede med taarer i øinene den lille, som var saa glad og lykkelig at se til. Bistnok spurgte Lise trods det deilige straalende juletræ efter sin mama med et udtryk, som viste, hvor glad hun var i hende. Men hun lod sig snart igjen stille til ro, da man fortalte hende, at hendes moder var oppe i himmelen hos den gode Gud og feirede julen sammen med den kjære frelsermand. Og saa slyngede hun sine smaa arme saa sødt og kærlig om halsen til sin onkel; denne trykkede hende tættre ind til sig og søgte at være med og stemme i den gamle, skjønne julesalme, som lød omkring juletræet:

Det har han gjort; vi kan derpaa
Saa store kærlighed forstaa.
Hver kristen glæde sig derved
Og takke ham i evighed. Halletuja.

En stem tante.

Hn mor fortalte sin lille dater om, hvor vidunderlig deilig det er i himmelen. Kort i forveien var en tante af barnet død, som ofte havde været uvenlig mod den lille og skjendt paa hende uden grund med en haard, ubehagelig, skrigende stemme, hvorhos hun dog stadig havde i sin tale ladet, som om hun var en oprigtig, troende kristen. Da moderen havde fortalt længe om, hvor skjønt der var oppe i himmelen, spurgte den lille pige: „Mor! Du kommer da ogsaa i himmelen?“ „Ja, mit barn, ved Guds naade, for Jesu Kristi skyld.“ „Og far ogsaa?“ „Ja, mit barn.“ Nu opstod der en pause, omfider hørte man et frygtfomt spørgsmaal: „Og tante?“ — „Den gode Gud har ganske vist været hende naadig; hun er nu oppe i himmelen og venter paa os.“ Da begyndte den lille bitterlig at græde og sagde: „Na, mor! saa vilde jeg helst være fri for at komme op i himmelen.“

Kjære læser, spørg dig selv, om du har et saadant sind og et saadant væsen, at de mennesker, som er omkring dig, store og smaa, kan glæde sig til engang at være sammen med dig i himmelen til evig tid.

Et og andet.

Uden frygt for døden. En gammel prest fortalte mig: „Da jeg en dag besøgte en liden pige, om hvem vi troede, at hun snart skulde dø, spurgte jeg hende: „Frygter du ikke for døden?“ „Nei, aldeles ikke efter hændelsen med bien.“ „Hvilken hændelse mener du?“ „Førrige sommer kom en bi flyvende, jeg frygtede meget for den, at den vilde stikke mig; men da sagde min kjære mor: „Hold dig ganske stille, jeg vil holde min arm over dig, og da gjør den dig intet.“ Bien kom nærmere og stak min mor i armen. Men denne sagde til mig: „Ser du, saaledes gjorde den kjære frelser

med os. Vi maatte forgaa bare af frygt, naar vi tænker paa døden; men dersom vi lægger os tillidsfuldt i frelserens arme, kan døden intet ondt gjøre os; thi han har taget brodden af døden.“

„Og nu“, sagde den lille, „naar der kommer et øieblik, at jeg frygter for døden, saa tænker jeg altid paa bien.“ Ved ogsaa vi at finde de arme, som udbredte sig for os paa korsets træ?

Et barns bordsbøn. I en kuranstalt var et fornemt selskab samlet ved bordet. Som gjest for den ene dag fandtes iblandt dem en ung dame med to allerkjæreste smaapiger paa fem og syv aar.

Suppen blev baaren ind, og man greb efter skeerne. Men da saa den lille Amalie sig forundret om med sine store, blaa øine og udbrød: „Mor, bliver her ikke holdt bordsbøn?“

Søsteren, der allerede gaar i skole og ikke mere er saa fordomsfri, bliver ganske rød i ansigtet, men lille Amalie lader sig ikke forbløffe; hun ser paa moderen og spørger barnlig uskyldig:

„Stal jeg ikke bede?“

Og paa moderens venlige nik folder den lille sine smaa hænder, ser andægtig ned for sig og siger med klar og lydelig stemme:

I Jesu navn gaar vi til bord,
At spise, drikke paa dit ord,
Dig, Gud, til ære, os til gavn,
Saa faar vi mad i Jesu navn!

Alles øine var rettede paa den lille pige, medens hun bad. Amalie havde bestjæmmet hele bordselskabet, og dog kunde ingen vredes paa det henrivende lille væsen, som i sin hvide kjole med de blaa bånd lignede en sand engel. Der var bleven holdt en alvorlig og gripende prædiken, men prædikanten var altfor elskelig til at vække anfødsel. Mangt et venligt blik og smil lønnede den lille, som ubevidst havde appelleret til alle de tilstedeværendes samvittighed.

Den fangne ridder.

Ridder Abelture blev fangen af sine fiender og sat i et frøgteligt fængsel, hvor baade solens og maanens lys saagodtform ikke formaaede at trænge ind. Han blev lænket fast med tunge jernkæder, og det lille vindu i hans fængsel forsynedes med tykke jernstænger.

Forgjeves søgte han at befri sig fra sine lænker, og forgjeves søgte han at undslippe gennem jerngitteret. Han opgav tilslut alt haab om nogengang at blive befriet fra sit sørgelige fangenskab.

Han havde hidtil været vant til at leve i overflod, og det faldt ham derfor ogsaa saare haardt at skulle leve paa den slette mad, som han fik. Han fik nemlig ikke andet at spise hver dag end et stykke simpelt brød og intet andet end vand at drikke. Ofte vædede han sit lille brødstykke med taarer og sank derpaa sulten ned paa sit straaletie.

Men netop denne daarlige mad tjente tværtimod hans fienders vilje til hans befrielse. Han havde tidligere været tyk og fed, men nu blev han meget mager, saa det uden stor vanskelighed lykkedes ham at styve af sig sine lænker og slippe ud mellem jern-

stængerne i vinduet. Han løb nu hele natten alt, hvad han kunde, i retning af sit hjem. Ved solopgang fik han øie paa sit slot; nu var han frelst og kunde falde ned paa knæ og raabe:

„O Gud, hvor jeg takker dig! Hvad der syntes mig en ulykke, blev netop min lykke. Havde man ladet mig faa bedre mad, vilde albrig mit øie mere have faaet se din hjære sol og mit elskede hjem, og jeg vilde hele mit liv være kommen til at sukke i hint gyselige fængsel.“

Gud vender til frelse paa denne jord.
Hvad ofte os synes ulykke stor.

Opløsn. paa den hist. geogr. gaade i nr. 52.

Duf. Hunger og Erik Siegod.

Odense.
Bøgstør.
Uri.
Frederiksværk.
Hälsle.
Uri.
Norge.
Gøteborg.
Ebro.
Ringsted.

Billedgaade.

A

& G

stander ved fjorden
stor den er vorden

I

E

S

RI